

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **Stora Enso Wood Products Ždírec s.r.o.**, IČ 25264605
Nádražní 66, 582 63 Ždírec nad Doubravou
zastoupena JUDr. Radkem Nápravníkem, advokátem
Na Harfě 7, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČ 72080043
Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2017, č. j. 38325/17/5100-41454-711974,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání do rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu o nároku na náhradu nákladů řízení a dané rozhodnutí potvrdil.

I. Obsah žalobních bodů

2. Žalobce vyslovil přesvědčení, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť se opírá o nesprávnou aplikaci ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Žalovaný se dle názoru žalobce rovněž nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami.

3. K věci uvedl, že dne 12. 1. 2017 vydal Specializovaný finanční úřad (dále také „správce daně“) výzvou k poskytnutí údajů, kterou žalobce vyzval ve smyslu ust. § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení poskytl informace o celkových částkách úhrad za rok 2015 za poskytnuté služby od 73 dodavatelů. Správce daně současně žalobce poučil, že v souladu s ust. § 58 daňového řádu je jeho povinností poskytnout požadované údaje bezúplatně. Žalobce dne 13. 1. 2017 požádal o prodloužení lhůty vzhledem k rozsáhlému množství požadovaných informací a dokladů a dále o doplnění informace o svém procesním postavení v řízení dle shora uvedené výzvy. Správce daně následně dne 24. 1. 2017 žádosti o prodloužení lhůty rozhodnutím vyhověl a konstatoval, že žalobce se nachází ve smyslu ust. § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu v postavení osoby poskytující plnění, které je předmětem daně. Následně podáním ze dne 28. 1. 2017 žalobce požádal správce daně o sdělení, zda je k poskytnutí údajů vyzván jako daňový subjekt podle § 20 daňového řádu nebo jako třetí osoba podle § 22 této právní úpravy. V reakci na tento dotaz správce daně sdělil, že žalobce vyzval k poskytnutí informací dle § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu a že se jedná o požadavek správce daně vůči třetí osobě ve smyslu § 22 daňového řádu. Poté žalobce dne 20. 2. 2017 požádal dle ust. § 107 odst. 2 daňového řádu o náhradu účelně vynaložených nákladů na zpracování odpovědi na shora vzpomínanou výzvu. Jednalo se o náhradu ušlého výdělku zaměstnankyně žalobce, která správcem daně požadované údaje vyhledávala. Jednalo o částku 4 441,90 Kč (odpovídající 16 hod. x 277,62 Kč) a dále o náhradu účelně vynaložených nákladů na daňového poradce v rozsahu 2,75 hod. ve výši 6 050,41 Kč, celkem tedy celkovou částku 10.492,33 Kč. Žalobce jednotlivé částky řádně doložil.
4. Dále žalobce uvedl, že dne 8. 3. 2017 vydal správce daně rozhodnutí, jímž žalobci nárok na náhradu nákladů řízení nepřiznal. V odůvodnění rozhodnutí správce daně uvedl, že žalobce vyzval k poskytnutí údajů a doložení listin dle § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu s tím, že podle § 58 daňového řádu je povinností poskytnout správci daně požadované informace bezúplatně. V těchto případech se jedná o požadavek správce daně vůči třetí osobě ve smyslu § 22 daňového řádu. Dále uvedl, že předmětná údaje nemohl získat jiným způsobem a že žalobce měl v průměru 471 zaměstnanců a dosáhl obrátu 5,7 miliard korun, z čehož dovodil přiměřenost svého požadavku. Proti rozhodnutí správce daně podal žalobce odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto. Žalobce v podaném odvolání správci daně vytýkal, že se nevypořádal s ust. § 107 odst. 2 daňového řádu, na který žalobce v žádosti odkazoval. Správce daně podle názoru žalobce nepřihlédl k záměru zákonodárce vyjádřenému v tomto ustanovení, aby další osoby, a tedy i třetí osoby, nesly náklady, které jsou jen příkladmo uvedeny v tomto ustanovení. Žalobce byl názoru, že argumentace správce daně týkající se nezbytnosti požadovaných údajů a listin pro správu daní je obecná a nepřezkoumatelná. Správce daně nezdůvodnil dostatečně svoje tvrzení, že požadované údaje a listiny nelze získat z úřední evidence, kterou sám vede, ani od jiného orgánu veřejné moci a že jeho požadavek je tak v souladu se základními zásadami správy daní, tedy ust. § 5 odst. 3 daňového řádu. K argumentaci přiměřenosti požadavku správce daně pak žalobce nyní ještě namítl, že počet zaměstnanců nemůže být měřítkem, když neobsahuje údaje, kolik zaměstnanců je v dělnických profesích a kolik THP, kteří jsou schopni takové požadavky vyřizovat. Žalobce v odvolání uvedl, že vede řádné účetnictví v souladu s obecně závaznými právními předpisy a požadované údaje nebyly primárními a snadno zjistitelnými údaji.

Zaměstnankyně žalobce musela požadované údaje ručně jednotlivě vyhledávat a ručně sčítat pro požadovanou souhrnnou částku úhrad. Úhrady za rok 2015 se také nekryjí s došlými fakturami, z toho důvodu zaměstnankyně žalobce musela pracovat i s rokem 2014.

5. Žalobce vyslovil přesvědčení, že v daném případě žalovaný nesprávně aplikoval ust. § 57 a § 58 daňového řádu. Žalobce byl v dané věci v postavení třetí osoby, tedy subjektů, který u sebe mají doklady nebo mají informace a znalosti relevantní pro daňové řízení. Žalovaný na základě žádosti sám jako třetí osobou podle § 22 daňového řádu žalobce označil. Žalobce tak své postavení třetí osoby v dané věci považuje za nesporné. Za stěžejní pak považuje skutečnost, že byl vyzván k poskytnutí údajů a doložení listin jako osoba poskytující plnění, jež je předmětem daně, dle § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu, přičemž v souladu s § 58 odst. 1 daňového řádu jsou orgány veřejné moci a osoby uvedené v § 57 daňového řádu povinny poskytnout požadované informace bezúplatně. Právní úprava v § 58 odst. 1 daňového řádu je tedy podle názoru žalovaného speciální vůči obecné právní úpravě nároku na náhradu nákladů řízení obsažené v § 107 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že znění § 58 odst. 1 daňového řádu zcela jednoznačně vylučuje, aby žalobci jako osobě dle § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu byla přiznána jakákoliv kompenzace za poskytnutou součinnost.
6. Žalobce tak zastává na rozdíl od žalovaného názor, že na daný případ je nutné aplikovat právě ust. § 107 odst. 2 daňového řádu, podle něhož má třetí osoba, jež se na výzvu správce daně zúčastnila řízení, nebo poskytla součinnost v rámci vyhledávací činnosti správce daně, nárok na náhradu účelně vynaložených hotových výdajů a ušlého výdělku. Žalobce se mimo jiné opírá o vysvětlující komentář k daňovému řádu, dle něhož *„správce daně hradí náklady vzniklé při vyhledávací činnosti. V praxi se může jednat o celou škálu různých nákladů.....podobně, je-li prováděno místní šetření nebo daňová kontrola, je sice povinností daňového subjektu a dalších osob poskytnout správci daně všechny přiměřené prostředky a potřebnou součinnost, ale to neznamená, že ponese náklady s tím spojené, zejména vyžaduje-li správce daně pořízení kopií rozsáhlých dokumentů, zapůjčení dokladů a jiných věcí nebo odebrání vzorku a podobně. Jízdné by měl nést náklady správce daně.“*

II. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný uvedl, že žalobce byl vyzván k poskytnutí údajů dle § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu jakožto osoba poskytující plnění, které je předmětem daně. Z procesního hlediska se tedy žalobce nacházel v postavení třetí osoby dle § 22 daňového řádu, o čemž ostatně není mezi žalobcem a žalovaným sporu.
8. Dále žalovaný uvedl, že obecná úprava nákladů daňového řízení je obsažena v jeho ust. § 107. Podle jeho odst. 2 má třetí osoba, která se na výzvu správce daně zúčastnila řízení, nebo poskytla součinnost v rámci vyhledávací činnosti správce daně, nárok na náhradu účelně vynaložených hotových výdajů a ušlého výdělku. Žalobce v podané žalobě uvedl k tomuto ustanovení citaci z komentáře daňové řádu a žalovaný tyto závěry nikterak nerozporuje. Za stěžejní však v daném případě považuje tu skutečnost, že žalobce byl vyzván k poskytnutí údajů jako osoba dle § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu, přičemž v souladu s § 58 odst. 1 této právní úpravy jsou orgány veřejné moci a osoby uvedené v § 57 daňového řádu povinny poskytnout požadované informace bezúplatně. Právní úprava v § 58 odst. 1 zmiňované právní úpravy je tedy speciální vůči obecné právní úpravě nároku na náhradu nákladů řízení obsažené v § 107 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný se

proto v napadeném rozhodnutí správně zabýval touto speciální právní úpravou a nikoliv již zmiňovaným § 107, který nelze na daný případ aplikovat. Znění § 58 odst. 1 uvedené právní úpravy zcela jednoznačně vylučuje, aby žalobci jako osobě dle § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu byla přiznána jakákoliv kompenzace za poskytnutou součinnost. Nelze se proto ztotožnit s tvrzením žalobce, že žalovaný nesprávně aplikoval § 57 a § 58 uvedené právní úpravy.

9. K samotnému vydání výzvy pak žalovaný plně odkázal na body 21 až 24 napadeného rozhodnutí, v nichž se velmi podrobně zabýval tím, zda byly v daném případě naplněny podmínky pro její vydání. Žalobcem tvrzené porušení ust. § 5 odst. 3 daňového řádu tedy nebylo žalovaným shledáno.
10. Dále žalovaný uvedl, že žalobce v žalobě tvrdí, že si žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami, toto tvrzení však nijak nekonkretizuje. Žalovaný však má za to, že se v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami a tudíž je jeho rozhodnutí plně přezkoumatelné.
11. Odkaz žalobcem na jiný projednávaný případ považuje žalovaný za irelevantní, nemající žádnou souvislost s nyní projednávanou věcí.

III. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný s tímto postupem vyslovili souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
13. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 12. 1. 2017 vydal správce daně v rámci vyhledávací činnosti v souladu s ust. § 78 daňového řádu výzvu dle § 57 odst. 1 písm. b) této právní úpravy k poskytnutí údajů k vydání nebo zapůjčení listin. Správce daně žalobce vyzval k poskytnutí informací o celkových částkách úhrad provedených v roce 2015 za poskytnuté služby od 73 dodavatelů uvedených ve výzvě. Správce daně žalobce poučil, že v souladu s § 58 daňového řádu je jeho povinností poskytnout požadované údaje bezúplatně. Následně byla lhůta k poskytnutí údajů na základě žádosti žalobce prodloužena a současně byl žalobce informován, že se nachází v postavení osoby poskytující plnění, které je předmětem daně, dle § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu. V rámci tohoto řízení rovněž žalobce žádal správce daně o sdělení, zda je k poskytnutí údajů vyzván jako daňový subjekt dle § 20 daňového řádu, či jako třetí osoba dle § 22 dané právní úpravy. Správce daně nato žalobci sdělil, že se z jeho strany jedná o požadavek vůči třetí osobě ve smyslu § 22 daňového řádu, která má povinnost poskytnout správci daně součinnost.
14. Dne 20. 2. 2017 obdržel správce daně žádost o náhradu nákladů řízení, v níž žalobce ve smyslu ust. § 107 odst. 2 daňového řádu žádal o náhradu ušlého výdělku zaměstnankyně žalobce ve výši 4.441,90 Kč. Dále žalobce žádal o náhradu účelně vynaložených nákladů za činnost daňového poradce ve výši 6054,41 Kč. Správce daně v reakci na toto podání vydal rozhodnutí, jímž žalobci nárok na náhradu nákladů řízení nepřiznal. V odůvodnění uvedl, že žalobce vyzval k poskytnutí informací dle § 57 odst. 1 písm. a) daňového řádu (správně mělo být uvedeno ust. § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu) jako osobu poskytující plnění, které je předmětem daně. Z procesního hlediska se tedy žalobce

nacházel v postavení třetí osoby ve smyslu § 22 daňového řádu, přičemž podle § 58 dané právní úpravy je povinností osob uvedených v § 57 daňového řádu poskytnout správci daně požadované informace bezúplatně. Správce daně dále uvedl, že s ohledem na počet zaměstnanců žalobce a jeho obrat ve zdaňovacím období roku 2015 považuje požadavek k poskytnutí informací dle výzvy za přiměřený.

15. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný v reakci na názor žalobce opírající se o citaci z komentáře k daňovému řádu uvedl, že za stěžejní je v daném případě nutno považovat skutečnost, že žalobce byl vyzván k poskytnutí údajů jako osoba dle § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu, přičemž v souladu s § 58 odst. 1 daňového řádu jsou orgány veřejné moci a osoby uvedené v § 57 této právní úpravy povinny poskytnout požadované informace bezúplatně. Právní úprava uvedená v § 58 odst. 1 daňového řádu je speciálním vůči obecné právní úpravě nároku na náhradu nákladů řízení obsažené v § 107 odst. 2 daňového řádu. Správce daně se proto v rozhodnutí správně zabýval touto speciální právní úpravou a nikoliv ust. § 107 odst. 2 daňového řádu, které nelze na daný případ aplikovat. Znění § 58 odst. 1 uvedené právní úpravy zcela jednoznačně vylučuje, aby žalobci jako osobě dle § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu byla přiznána jakákoliv kompenzace za poskytnutou součinnost. Dále žalovaný uvedl, že ust. § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu nelze interpretovat čistě za užití jazykového výkladu tak, jak to činí žalobce v odvolání. Žalobcův výklad, že ve všech obchodních případech, u nichž správce daně požadoval poskytnutí informací, vystupoval v pozici příjemce zdanitelného plnění (a nikoliv poskytovatele zdanitelného plnění), a proto se na něj § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu nevztahuje, je příliš restriktivní a neodpovídá záměru zákonodárce. Za osoby poskytující plnění, které je předmětem daně ve smyslu § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu, je třeba dle žalovaného považovat všechny daňové subjekty vykonávající ekonomickou činnost bez ohledu na to, zda zboží, služby, či jiná plnění nakupují nebo prodávají, tedy bez ohledu na to, zda v tom kterém obchodním vztahu vystupují v pozici dodavatele nebo odběratele. Správce daně si požadované informace nemohl obstarat z úřední evidence, kterou sám vede, ani od jiného orgánu veřejné moci. Žalovaný tedy neshledal, že by správce daně postupoval v rozporu s § 5 odst. 3 daňového řádu. K námitce žalobce, že správce daně neodůvodnil, z jakého důvodu požadované informace nezískal v souladu s ust. § 57 odst. 3 daňového řádu od bank, žalovaný konstatoval, že ucelené údaje o platbách dodavatelům žalobce bylo možné získat pouze od tohoto subjektu. Úhrady dodavatelských faktur lze provádět nejen formou bezhotovostních plateb prostřednictvím poskytovatelů platebních služeb, ale rovněž hotovostně. Správce daně nemohl předvídat, jakou formou provádí žalobce úhrady svým dodavatelům. Pokud by tedy správce daně požadoval údaje o platbách od poskytovatelů platebních služeb, nemusel vyzískat ucelené údaje, tedy výzva dle § 57 odst. 3 daňového řádu by nevedla k požadovanému cíli. Správce daně vycházel z dodatečného daňového přiznání k dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2015, dle něhož dosáhl žalobce obratu 5,7 miliardy korun a měl v průměru 471 zaměstnanců. Nejednalo se tedy o ničím nepodložené přesvědčení správce daně, jak uvádí žalobce v odvolání.
16. Aplikací jednotlivých ustanovení daňového řádu - tedy ust. § 57, § 58 a § 107 - na projednávanou věc dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Prvotně se krajský soud zabýval výkladem ust. § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu, které ukládá povinnost poskytnout údaje na základě vyžádání správce daně těm osobám, jež poskytují plnění, které je předmětem daně. Dále je v tomto ustanovení uložena povinnost

poskytnout údaje na vyžádání správce daně i osobám a orgánům veřejné moci, které vedou evidenci osob nebo věcí nebo provádějí řízení v případech, jejichž předmět podléhá daňové povinnosti anebo získávají jiné údaje nezbytné pro správu daní. Účelem tohoto ust. § 57 je tedy poskytnout správci daně údaje, které jsou podstatné a významné pro správné zjištění a stanovení daňové povinnosti jednotlivých daňových subjektů, eventuálně zabezpečení úhrady stanovených daní. Je tak zřejmé, že správce daně získává díky tomuto ustanovení oprávnění vyžadovat údaje od širokého množství subjektů, mezi něž nepochybně patří i subjekty vykonávající ekonomickou činnost, tedy podnikatelé, kdy výsledek jejich činnosti je předmětem daně. Pokud ust. § 57 odst. 1 písm. b) hovoří v tomto ohledu o osobách poskytujících plnění, které je předmětem daně, nelze než z této dikce dovodit úmysl zákonodárce zahrnout sem všechny osoby, které poskytují plnění podléhající zdanění, tedy každého podnikatele, a není přitom rozhodné, zda konkrétní požadavek správce daně na poskytnutí informace směřuje na tohoto podnikatele jako na osobu poskytující plnění či na osobu přijímající plnění. Tato pozice osoby není dána ve vztahu k požadavku na informaci nebo dotaz správce daně, ale ve vztahu k podnikatelské činnosti této osoby, která z principu musí poskytovat jakožto ekonomický subjekt plnění, tedy zboží, služby či jiná plnění, které je předmětem daně a není tak vůbec rozhodné, zda se tato osoba nachází v pozici odběratele či dodavatele.

18. Lze tedy uzavřít, že správce daně postupoval zákonně, když na žalobci požadoval informaci s odkazem na ust. § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu.
19. Dále se krajský soud zabýval porovnáním ust. § 58 daňového řádu a následným ust. § 107 daně právní úpravy.
20. Správce daně vyžadoval na žalobci poskytnutí informací a současně jej poučil, že dle § 58 daňového řádu je povinen poskytnout tyto informace bezúplatně. Je totiž nepochybné, že odst. 1 uvedeného ustanovení uvádí, že *„orgány veřejné moci a osoby uvedené v § 57 a § 57a jsou povinny poskytnout bezúplatně na vyžádání správce daně stanovené údaje nebo dokumenty...“* Správce daně tak měl za to, že postupoval zákonně, když žalobci na základě podané žádosti náhradu nákladů řízení nepřiznal. Naopak žalobce měl za to, že postupem správce daně mu bylo upřeno jeho právo dané ust. § 107 odst. 2 daňového řádu, dle něhož *„Pokud se na výzvu správce daně zúčastní řízení třetí osoba, náleží jí náhrada účelně vynaložených hotových výdajů a ušlého výdělku, nestanoví-li právní předpis jinak, to platí i pro náklady vzniklé při vyhledávací činnosti.“* Z daného ustanovení lze nepochybně dovodit, že se dotýká práv třetí osoby, přičemž správce daně žalobci přisvědčil, že při jeho reakci na výzvu k poskytnutí informací se v pozici této osoby dle ust. § 22 daňového řádu skutečně nacházel.
21. Krajský soud však ve shodě s názorem žalovaného konstatuje, že na daný případ, navzdory zohlednění ust. § 22 daňového řádu, nelze vztáhnout i jeho ust. § 107 odst. 2.
22. Jak vyplývá ze shora uvedeného, náhrada účelně vynaložených hotových výdajů a ušlého výdělku přísluší třetí osobě, pokud se na výzvu správce daně zúčastní řízení, přičemž toto oprávnění platí i pro náklady vzniklé při vyhledávací činnosti. V projednávané věci však žalobce poskytl správci daně informace dle § 57 daňového řádu, přičemž tento postup je zakotven v hlavě IV. daňového řádu nazvané Ochrana a poskytování informací. Jedná se o zákonnou úpravu zachycující jednotlivé úkony uskutečňované správcem daně a osobami zúčastněnými na správě daní před samotným daňovým řízením. Samotné daňové řízení je pak zachyceno až v hlavě VI. uvedené právní úpravy, tedy v § 70 a násled.,

včetně vyhledávací činnosti v ust. § 78 dané právní úpravy. Jestliže tedy správce daně vyzval žalobce k poskytnutí informací dle ust. § 58 daňového řádu, žalobce se při splnění této povinnosti ještě nezúčastnil řízení ani vyhledávací činnosti, jak to vyžaduje ust. § 107 odst. 2 této právní úpravy a to navzdory tomu, že mu nebylo upřeno právo třetí osoby. Správce daně a následně i žalovaný postupovali zákonně, když poskytnutí informací požadovali na žalobci bezúplatně, jak to ostatně výslovně stanoví ust. § 58 uvedené právní úpravy.

23. Ze shora uvedené argumentace obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí dle krajského soudu nepochybně vyplývá, že se žalovaný s jednotlivými odvolacími námitkami řádně vypořádal a jeho rozhodnutí je tak přezkoumatelné. Dále je nutno konstatovat, že i další žalobní námitkami dotýkající se otázky, zda dané listiny nemohl správce daně získat ze své úřední evidence, či zda jeho požadavek na poskytnutí informací lze považovat za přiměřený, jsou nedůvodné. Žalovaný se s nimi v napadeném rozhodnutí vypořádal a na jeho závěry krajský soud v plném rozsahu odkazuje.
24. Krajský soud z výše uvedených důvodů proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývalo, že by žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. května 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu